

Am ajuns încet la librărie. În sfarsit o oază de liniște după o zi infernală. Nu am mai călcat de ceva vreme pe aici. Scrutez de la un capăt la altul, analizez minuțios fiecare carte de literatură, fiecare titlu, copertă. Răcoarea și muzica bună nu fac decât să mă binedispună.

A trecut aproape o oră de când sunt în librărie. Citesc fragmente din cărțile noi, recent publicate. Regretabil, o stare de greață începe să mă cuprindă. Fără să vreau am ajuns să văd 'the big picture'. Grotesc, absurd, aberant, redundant - o pleiadă întreagă de sinonime îmi trece prin minte. Nici măcar nu mai merită să folosesc verbe. O risipă imensă de talent, de cuvinte, de sentimente, fie ele și false, exprimate cât mai colorat posibil - risipă de materie și spațiu. Prea mult, prea mult îmi vine să strig, dar știu că revolta mea nu are de-a face cu această librărie, cu cărțile, cu scriitorii care publică mult, agresiv și inutil și care în cele din urmă îmi provoacă o totală repulsie față de literatura contemporană. Greșa mea e la nivel existențial, nu doar intelectual. Aici însă pot să-mi manifest revolta nestingherit. Cărțile nu îmi pot răspunde. Nu îmi pot da replici istețe care să mă pună la punct. Numai pe ele îmi pot vărsa nervii; pe ele și pe oamenii care nu au nimic mai bun de făcut decât să mă asculte. Acum îmi readuc în minte motivul pentru care am renunțat să mai am de-a face cu literatura, cu cărțile în general. Sila pe care mi-o produc, impertinența și tupeul. Dar îmi aduc aminte de un obiect cu totul și cu totul nesemnificativ, ascuns strategic în buzunarul hainei mele. Un mic artificiu care poate da o pată de culoare existenței mele cotidiene și plimbărilor citadine. Un mic joint, pe care încet, prudent, îl scot din buzunar, sperând că nu mă observă nimeni. Mă retrag într-o aripă mai puțin populată a vechii librării. Îmi aprind jointul și trag în mine cu sete primul fum. Cam târziu...deja am fost văzut...priviri stupefiate, perplexe. Târziu pentru mine și târziu și pentru ei. Țigara cu Mary Jane și-a făcut efectul rapid și mă înalț încet, odată cu fumul ei. Sunetele sunt de acum estompate..."Iarbă" aud pe cineva șoptind. Nu știu dacă și altcineva a perceput ridicolul situației, dar mă apucă un râs isteric ce are menirea de a enerva la culme clienții care răsfoiesc carte după carte. Sunt revoltat deja! Ce experiență originală - nimeni nu înțelege - de a fuma stupefiante într-o librărie. Ce păcat... Sunt singur...neînțeleș și euforic din cale afară. Acum pot citi liniștit fără teama că nausea m-ar putea cuprinde.

„Au trecut vreo două ceasuri de când am intrat în librărie”, gândesc cu mintea cuprinsă de ceață...În realitate însă, nu sunt decât 5 minute, la sfârșitul cărora sunt dat afară și aruncat în stradă, în cotidian, în absurd, în banal. Încercarea mea de psihonavigație a luat sfârșit. Mă apucă o depresie cumplită. Îmi vine să mă întorc și să strig asemenea lui Quasimodo cu o voce lugubră și grotescă "sanctuaire, sanctuaire"!

Dar îmi aduc aminte de banalul și omniprezentul meu joint. Îl țin ușor între buze și simt gustul și mirosul respingător al plantei magice. E o ploaie mărunță afară. Încerc să îmi imaginez țări exotice, palmieri, scene psihedelice, plaje și oameni pe culmile fericirii. Aiurea....nu sunt decât un junkie pe culmile disperării într-un oraș gri apăsător de urâtenie și mizerie.

În plimbarea mea nefericită trec întâmplător pe lângă marea catedrală bizantină a orașului. La o straduță de ea, în apropiere, o casă veche și frumoasă adăpostește acum un night club.

Hmm...Se spune că Dumnezeu are simțul umorului, dar Diavolul e de-a dreptul un desăvârșit comediant. Gluma proastă a prințului întunericului mă amuză peste măsură. O răspântie morală. Sacrul și profanul. În varianta creștină, desigur. Sunt sigur că un practicant al vechilor religii păgâne ar fi văzut poate puțin altfel lucrurile. Și de ce nu ? Oare ce să aleg...sacru creștin sau sacru păgân, eleusian, hedonist? Reclama luminoasă a Satanei mă atrage din ce în ce mai mult. Hotărât lucru – marketingul, sub toate formele lui, nu este punctul forte al bisericii. Unde sunt reclamele luminoase, panourile, ledurile, casetele, pliantele printate colorat și naiv cu "Dumnezeu te iubește"? Campania de publicitate a bisericii lipsește cu desăvârșire. Însă acum,

pentru moment, vreau sa fiu un decăzut, un hedonist, un dionisiac...este timp și pentru penitență, pentru căință și asceză.

Dintr-o dată am o epifanie...aflu că suntem în Săptămâna Mare. Afișul de pe ușă informează clienții despre oferta pascală a clubului și programul special din sărbătoarea Paștelui. Campania de publicitate a Satanei e de invidiat. Nu știu cum să reacționez. Beatitudinea mea narcotică și euforia s-au risipit demult. Nu pot să fiu dezgustat. Dezgustul este pentru ipocriți. Nu pot decât să izbucnesc în răs sau să plâng. Am senzația că văd un film prost, că asist la o piesă grotesca de teatru. În realitate, afișul nu poate decât să mă incite. Înseamnă că lumea nu e așa absurdă cum o credeam. Din moment ce există o asemenea încălcare a valorilor, există și o luptă. Dintre cine și cine ? Care sunt adversarii? Ce mai contează! Există un război, se dau lupte. Avem pentru ce lupta, ideea pentru care pot muri sau trăi, așa cum spunea filosoful danez. Care va fi ea, rămâne la latitudinea fiecăruia să o descopere. Există o luptă între bine și rău. Deși așa este, ideea mi se pare cel puțin maniheistă, deci naivă, dihotomia aceasta puerilă între două concepte obscure și relative, născocite de om, mă determină din ce în ce mai mult să dau dreptate marelui nebun al filosofiei germane, Nietzsche - autor al celebrei "Dincolo de bine și de rău". Dar de ce aș da crezare tuturor acestor elucubrații filozofice și pseudo-filozofice, intrucât doar adevărul meu personal constituie o bază pentru gândirea și pentru toate convingerile mele. Dar decid să mă desprind de toate aceste considerații și reflexii inutile și descind în infern asemenea lui Dante. Desigur că infernul aici, se pretinde a fi paradis, iar demonii pretind a fi îngerii și sfinți, iar pentru naivi, ignorantți, desperați și narcotici, așa și este.

...Orice curvă poartă în suflet un înger muribund. Orice femeie decăzută mai are în sine germenele inocenței, inocența la care nu se mai poate întoarce. Procesul este ireversibil. Social, psihologic, ontologic, metafizic, teologic, în fiecare dintre noi, un înger moare odată ce am decis să renunțăm la puritate. Din acest punct de vedere, de la săvârșirea primului act, avem în față un drum întins, bine bătut, care ne duce direct spre iad. Drumul este ușor și lin și te invită să îl parcurgi de la primul până la ultimul păcat. Inocența a murit demult în aceste femei, iar în sufletul lor, locuri vacante nu mai sunt decât pentru demoni. Îngerii nu mai pot sălășui. Dar au rămas regretele, undeva, într-un colț ascuns al sufletului...

Tristețea din ochii lor... Captive ale păcatului. Mirosurile puternice, semi obscuritatea, lumânările, dansurile, toate mă duc cu gândul la un sanctuar. Dar nu e decât unul din cele 9 cercuri ale infernului și nu îmi mai poate oferi nimic, decât deziluzie și dezamăgire. Toate mijloacele pe care le folosesc pentru a gusta puțin din fericire nu fac decât să mă aducă la un nivel de sacră deziluzie în care știu că ceea ce urmăresc, că ceea ce caut cu atâta patimă, nu e decât o himeră ...o fata morgana.

,Ce rost mai are totul atunci când cerul se oglindește chiar și într-o baltă de urină...', îmi șoptește cineva.

După cuvinte, pare a fi un bătrân profet - în aparență, nu este decât un alcoolic erudit. Și pentru că nu mai are bani cu care să arunce în jurul său, aruncă cu citate vechi, fără rost și cu vorbe de duh, care nu mai spun nimic rădăcitolui din mine. Cât de ridicol poate fi! Un profet ca din vremurile antice, într-un bordel, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, blestemând, afurisind, și dând ultimatumuri poporului ales, uitându-se cu jind, din timp în timp, la târfele care dansează lasciv. Izbucnesc în răs, imaginându-mi-l în această postură hilară, asaltat de curve, și îi spun că nu mai avem nevoie de profeți. Profeți și apostoli. Un fel de agenți de publicitate, promotori ai lui Dumnezeu.

Nu mai suport nicio clipă aici; mirosul fetid al acestor ființe și pestilența umană manifestată la acest nivel, mă pun pe fugă. Încă o dată, sunt Quasimodo - strig "sanctuaire, sanctuaire"! Când

nu vom mai căuta refugii, când ne vom simți la fel de natural în iad ca și în rai, atunci vom fi cu adevărat liberi..atunci vom fi proprii noștri stăpâni. Dar eu sunt în căutarea disperată a unui sanctuar și plâng neîncetat, chiar dacă ochii au refuzat să o mai arate. Aș vrea să știu că am un refugiu, aș vrea să știu că există un

Demiurg bun la picioarele căruia să mă închin și să mă ascund...însă tot acest decor urât îmi infirmă toate bănuielile și îmi distruge orice speranță. Și totuși, mai este un loc unde sper să îmi pot găsi alinare, unde pot fugi de noaptea aceasta care pare că nu se mai termină și care vrea cu tot dinadinsul să-mi închei cât mai curând socotelile cu lumea, cu existența mea, cu mine însumi.

Continua mea luptă cu demonii este incitantă. Sau cel puțin așa o denumesc. Nu știu dacă acești demoni există în realitate. Probabil că îmi născocesc inamici asemeni unui dictator paranoic. Numai că în cazul meu, activitățile subversive ale presupușilor mei inamici sunt cât se poate de reale și cât se poate de condamnable.

Biserica... ah, acest artificiu merit să ne îndepărteze cât mai mult de Dumnezeu...La fel de bine aș putea să îmi caut mântuirea în recepția unui hotel. Biserica, pierzând din tacticile sale de manipulare prin teroare, și-a pierdut și eficacitatea. De aceea, stau acum în fața acestui altar, ca în fata tronului unui împărat senil și bătrân care nu mă aude și nu mă poate înțelege. Mă gândesc totuși că Dumnezeu mă va salva indiferent de cât de multă evlavie îmi inspiră acest locaș sfânt. Dacă mi-aș fi întors fața de la Dumnezeu și aș fi renunțat la orice speranță.....însă m-a prins în capcana ei și nu pot renunța la ea asemenea unui drog puternic.

Preotului care slujește aici, aș vrea să-i spun doar din plăcerea de a-l vedea cât de cât dezorientat, că se închină unor iluzii, însă îi întâlnesc privirea și îi e mintea mult mai rătăcită decât a mea. Aș vrea să-i spun că el și toți cei ce sunt în situația lui, nu sunt decât funcționari în slujba Minciunii, căci să afirm că este un funcționar în slujba lui Dumnezeu, ar fi o mare blasfemie și un mare neadevăr. Ce caut aici, de ce îi complic eu viața m-ar întreba, cu ce ar putea el să mă ajute pe mine, însă nu vedeți că nu pot ajunge la certitudine decât regăsindu-mi rătăcirea în el ?

Fie că dormi pe banca unui parc sau într-un ‚king size‘ bed dintr-un hotel de 5 stele, totul este același în esență; fericirea este scopul ultim, iar rezultatul la care ajungem după o viață întreagă irosită în căutarea fericirii este...cu totul și cu totul imposibil de deslușit.